ZÁRÓJELEK

hajók napja

1. (reggeli szelek)

hitted volna
micsoda istenszagú
reggelek

mint
iulius caesar
vagy nero (36—68)

> *... középtermetű volt,*
> *teste foltos és rossz*
> *illatú ... hasa erősen*
> *kidomborodott...*
> (Suetonius)

és elnehezült
szelek

mintha követ
cipelnének a rab-
SZOLGA arcú égtájak

verekedő szobrászok
keze alá

2. (dante)

és ha elhagyod
padovát

mert elhagyod

ne nevesd ki
dantét amint

firenze kapujában
részegen verseket
osztogat

azaz KOLDUL

3. (a dolgok)

a JÁTÉKBÓL KILÉPNI
úgysem tudsz MÁR

kiáltoznak utánad
megdobnak kővel

éppen (f)osztani következnél
mikor idejében észreveszed

a dolgoknak nOnO!
eltűnt a lényegük

4. (karmesterek)

a deszkamólókon
óóóóóóóóóóóóóóóó
hitted volna
hajókat (péld. Tankhajókat stb.)

élő elefántcsont
pálcákkal vezényelnek
a munkanélküli karmesterek

és lábuk alatt
hemzsegnek a kaviÁROK
tillaárom-haj

5. (ünnep)

az Anyahajók nagy napja
van ma mama

és látom azt latolgatod
hány HOMÓ-t lehetne
a deszkákra szegezni

hogy ne csússzanak rajta
a verebek a sirályok aaa
hOmOhOmO
hOmOhOmO — EGYET, HM?!
hOmOhOmO
MIÉRT MEGINT EGYET?!

Megj. Második, harmadik olvasatra térjünk át fokozatosan az Ó-k számjegyként való értelmezésére. Fáradságunk elnyeri méltó jutalmát.

6. (rokoni latolgatás)

mikor visszavetnek
a hétfalú mennyköves
menedékvárosok
mint egy leprást

csodálkozol ha utolér
a vérbosszuló

rOkOn

és nem ismer meg-meg

akkor hiába nyújtod
keze alá szabaddá tett
nyakadat

elénekelheted neki
számoául vagy maoriul

azt a
azt a
Nagy Éneket amitől
kéken hajnalodik

tudod mindegy
ÚGYis

ha sír ha nevet
rád borul és megkímél

7. (vizesárok)

dörömbölsz valamelyik
eléd állított tükör
ajtaján és ablakán

átkiáltasz a poroszlónak
a vizesárkon hogy

lényeg szerint
alighanem semmi

sem
(rossz) — (jó) — (ilyenolyan)

azután leereszt neked is
egy hidat amin bemehetsz
hogy megismételd a történelmet

és megláthatod magad
amint valaki(k) minden
REGGEL szemedbe sziszegi(k)

örülj: ÉLSZszszsz

sokáig a mondott vers tisztaságára gondolsz

végül
vogul

kívánnál lenni

vagy mindegy
hogy mi

elvadult örömtelen
írástudatlan

hogy véred se legyen drága

caplatnál az elhagyott
jarangák pállott fényénél
az égből alászálló
fehérmedvéket lesnéd

és míg azon csodálkozol
miért nem hiszel még
mindig bennük

rének botlanának
beléd

és

nem
vennének
észre

utrillo utcáin

1

valaki elvezeti
belőlünk

a kiszemelt fehér
lovakat

2

bukdácsolunk mint
éjjeliőr
az éjszaka kék
oszlopai között

ablaktól ablakig
oszloptól oszlopig

utrillo
levelezőlapokról
másolt
fanyar utcáin

az ezüstfehér
tornyokig

azután a tornyok is

lángra kapnak

mint a reimsi
katedrális

és a versek megkondulnak

és tovább megyünk

vagy ott sem
voltunk?!

mert uraim
mi már
megértettük
az élet
tragikumát

tudunk
vigyázni

vonalainkkal
nem történhet
akármi

ezentúl
vonalzó-egyenesek
lesznek

ellenőrizhetők

esetleg az ágakat
hajlítjuk
meg

éppenhogy

kellő
elő-
vigyázatossággal

mert bár
az utcán kevés
ember van
de valamennyi
háttal

és templomba
mennek

(a kupolásba:
a másik
már leégett
csak harangok
kongnak még

kegyelettel
a kikötőkben)

3

ott a dombon
vasárnaponként
a sacré-coeur
van
mondja
az idegen

1928-ban
1931-ben

amott
a saint-pierre

minden vasárnap

1928-ban
1931-ben

tegnap
és ma
1978
és mindörökké

itt bort
árulnak
bort bort

itt is
itt is

de ennek már
semmi jelentősége
nincs

kint havazik

a cégtáblák
olvashatatlanok

tengerészeknek sem
kell lennünk

hogy megállapíthassuk
szélcsendre
aligha számíthatunk

a malmok húsából
senki nem merte
kihúzni
don quijote
dárdáit

4

hétfőn
kék
és az ég alján
a még derengő
ferde vasárnap

kedden
ultramarin
és egyedül

szerdán
smaragd-zöld —
étrendeket festve

csütörtökön
okker-sárga
és néhány
notre-dame

pénteken
velencei vörös
és az orvos
ajánlatára festek
reggel
délben
este
evés után
egyet

szombaton
mellékszínek:
narancssárga
angol-zöld
stb
és az orvos ajánlatá-
ra

ezen a héten
egy utcát sem

egy házat sem
érti?!

vasárnap
fehér és fekete
visszaestem

5

hogy itt van
berlioz háza

már nem sokat
változtat a
tényen

éretlen
bizarr zseni
és bosszúból is
komponál

különben
önök jól tudják
anyja
megátkozta

ezért minden
érvénytelen

emlékeznek rá
a fantasztikus szimfónia
4. tételében

valakit halálra ítélnek

ez alighanem
ő!

éppen a vérpadhoz
vezetik
(a fúvósok
elviselhetetlenek:
allegretto nem troppo)

akkor jön rá —
az 5. tételből

ez ki érződik —
hogy útja
vonalzó-egyenes
és fölfele vezet
mint a
quai de la tourelle

és hogy
egyaránt lehetünk
gyilkosok
és áldozatok

de az áldozat
kísértetiesen
mindig ugyanaz

és tulajdonképpen
az áldozat is
gyilkos egy kicsit
ahogy
lenéz ránk

tekintetével
mindenhova elkísér

és most figyeljenek
uraim!

mi belesétálunk
tekintete zöldes
üvegébe

abból pedig
nem tudunk
nem és nem
kitörni

ismét figyelmeztetnem
kell önöket
hogy ez még csak
az opus 14

véglegesen
amint azt önök
is sejthetik
a *te deum*-ba
hal belé

ez végzetes
találkozás volt
számára uraim

ekkor már
nagyon közel volt
1869. március 8.*

elnézést uraim
kissé eltértünk
témánktól
utrillo
fanyar sikátorain

6

a tornyok fehérek
a montmartre-on

* Berlioz halálának napja

szomszédok (ÉK, É)

létezésed mérsékelt égöveit
voltaképpen patkószegekkel
katángkóró-zizzenésekkel
díszíthetnéd elfogadhatóvá

○○○

mert lám
a homályban ott
a pápaszemes merengő kőrisfák
füstjétől 3 v. 4 fokkal
ÉszakKeletnek

a zuzmós csillagok torkából
lassan kiszivárgó sötétségben

tehát mindenütt

villog villog
kékszakállú

○○○

Északi dadogó
vadak lépései alatt
roppannak az ágak

○○○

mintha csontjaid volnának
○○○

a kezdetben szétroppant
sajgó szentjánosbogarak
pelyhei

○○○

roppant betontalpak alatt
a vers felvonulási területe
a lenszőke hajnal

○○○

elég ha tudod:

nem lehetsz sohasem,
egészen egyedül

atyád ikarosz kékeres
összefagyott teste puffanva
zuhan alá és tűnik el
a skorpió karmú bokrokban

○○○

amott a bolyongó tintahalak
partja és a pihegő
szárnyasoltár alakú
tó
judit

majd néhány tenyérnyi
és szegnyi távolságra
sarolta vére

○○○

madárgregoriánum

○○○

valamelyik ajtó mögött
egy andezit asztal
vízszintesülő tested utolsó
említésre méltó állomása

○○○

összefagyott kékeres testedé

○○○

és hogy a vers
a végképp elolvadt összetöredezett
szárnyak emléke még benned

csoszogsz a jégen,
nyomodba roppanások osonnak

(zárójelek)

(... reméled elmondhatsz valamit
Laokoon arcáról — a kimenetel
nélküli küzdelem
felfedhetetlen mélységeiről...)

((reméled szólhatsz valakinek
a megalkuvások sohasem diszkrét voltáról
amitől üvölteni is
tudnál ha meg nem bénítana
a kékszakállú csillagok
szívének csöndje))

látod ott — ahova magad is könnyen
eljuthatnál — a szél apró dárdáitól
lekopasztott verebeket

visszatérő korok elsötétített
ablakaira fagyott fűzfaágakat?

(látod a lefogott szemű
szeizmográfokat — — —?!)

(((kristályokat szétprüszkölő repedések
szegődnek alattomosan utánad
felfutnak derekadig melledig
behatolnak szíved Areopagusáig

ahol azóta is kéznél vannak
az anatémák — az átmeneteket
végül is megkönnyítő serlegek)))

sejted már:) a cselekvés eljátszott
kategóriáiba gyömöszölt mozdulataink
valamiféle egyetemes elszéledés
momentumai csupán

(fejed felől é p p e n a tetőt viszik el
hogy bizonytalan másságod kellékei
hulljanak öledbe ...)

néhány száz zúzódással leszel
időtlenebb — a megbolygatott
bensőségességekkel

(menj csak menj!
szívedből egy megépíthetetlen
repülőgép bordái meredeznek ki

a vadul pörgő excenter
a bevérzett iránytű)

(— — — — — — — — —)

hely, ahol hiába keresnélek

1. istenek, próféták, emberek,
kutyák, falakra préselt lepkék,
patakok, kövek.

rendőrök.

jártunk már itt,
ide meg ide léptünk,
itt elegyedtünk szóba
a sündisznó pásztorokkal.

hajnalban láttuk
merre szálldosnak a madarak.

estére aztán
a fák is menetelni kezdtek
az arra menő juhokkal;

micsoda ösztövér tél
maradt itt,
és nem kaptak
fényes karjaikba
a szelek.

2. nem is tudom, honnan
e többes?!

szétosztottuk a kenyereket,
a diókat,

a napi legfeljebb
egy seregélyt
(sturnus vulgaris).

temetkezni kezdtünk.

keljetek fel és menjetek
ki, — szólt Mikeás — *ez nem*
a nyugalom helye.

felkeltünk.

összetörtük a kőkorsókat,
a lándzsákat.

elégettük a városcímereket.

3. A LEGKÖZELEBBI,
A LEGTÁVOLABBI HELY,
AHOL NEM TÖRTÉNIK SEMMI:

HELY, AHOL HIÁBA
KERESNÉLEK!

HEJ!

4. ha valaha megteszed,
tedd úgy, ahogy a város
kívánja:

kötéllel, malomkővel,
kiéhezett ragadozókkal,

ügyesen megválasztod
napállással.

az emlékezésre kényszerítő
látványról nem feledkezhetsz meg!

a harangkondulásokat
gondosan kiválasztott
éjszemű galambok hordják
szét csőrükben,
vagy szárnyaik alatt,
a még meglevő égtájak felé.

tereljék össze a lovakat,
a gyermekeket is!

mikor mindez megvan,
mutasd fel a tömegnek
a kabátod, inged, bőröd alatt
nótázó csapzott arlecchinót,

tépd le színes rongyait

és halj meg, mint a költők:
tüdővészben vagy
elmetszett torokkal

5. eltávozik minden
közeledből

a vérbő éjszakák fényénél.

ha keresni indulsz,
jusson eszedbe:

nem kaptak fel fényes
karjaikba a súlytalan
szelek,

arcom összetördelt üvegeit
sem dobják a földre
kámzsás angyalok;

kivet magából
az erdő,
a borzongó barlangok
roppant csöndje.

ha messzillenéd is,
menj tovább,

abban a harcban,
abban az esetlen, fojtogató
mindennapi küzdelemben —

a Laokoon-ban
én is ott vagyok!

6. MEGLEHET, MÁR MOHA
VAGYOK, MIRE MEGJÖSSZ.

LEHET
KŐ.